

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/20/2014
Identifikačné číslo spisu:	1011201985
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2015
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1011201985.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: mjr. Mgr. K. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX J. XXX, zastúpený: Mgr. Nikoleta Oktavcová, advokátka, Nám. SNP 70/36, Zvolen, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia ministra vnútra SR Č.p.: SLV-PS-PK-169/2011 zo dňa 24. októbra 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 220/2011-50 zo dňa 4. decembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 220/2011-50 zo dňa 4. decembra 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia ministra vnútra SR Č. p.: SLV-PS-PK-169/2011 zo dňa 24.10.2011, ktorým zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra vnútra SR č. 305 zo dňa 25.07.2011, ktorým bol žalobca podľa § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon“) dňom 01.08.2011 preložený z funkcie starší referent špecialista 3. inšpekčného oddelenia odboru inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, služobného úradu MV SR - miesto výkonu štátnej služby Banská Bystrica, na inú funkciu v rámci Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici a toto prvostupňové rozhodnutie zároveň potvrdil.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z obsahu administratívneho spisu žalovaného súd zistil, že personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 305 zo dňa 25.07.2011 bol žalobca v súlade s § 35 ods. 2 zákona dňa 01.08.2011 preložený z funkcie starší referent špecialista 3. inšpekčného oddelenia odboru inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, služobného úradu MV SR na inú funkciu

v rámci OR PZ v Banskej Bystrici, služobného úradu Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici a že personálny rozkaz bol vopred prerokovaný v OZP v SR, pričom preloženie žalobcu na inú funkciu sa vykonalo v dôležitom záujme služby, pričom dôvod sa podľa § 35 ods. 2 zákona neuvádza.

Súd ďalej zistil, že personálny rozkaz bol žalobcovi vyhlásený v súlade s § 266 ods. 1 zákona dňa 29.07.2011 a proti rozkazu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote rozklad, ktorý bol ministrom vnútra SR zamietnutý napadnutým rozhodnutím zo dňa 24.10.2011. Toto rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 28.10.2011.

Podľa krajského súdu z citovaného ustanovenia § 35 ods. 2 zákona vyplýva, že minister môže policajta zaradeného v útvere inšpekčnej služby, ktorým žalobca nesporne bol, previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preložiť na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu aj bez uvedenia dôvodu.

Krajský súd dospel k záveru, že z ust. § 35 vyplýva, že ods. 2 cit. ustanovenia je vo vzťahu k ods. 1 špeciálnym ustanovením, keď ods. 2 definuje špeciálne kompetencie ministra, ktorý môže (ale nemusí) policajta zaradeného v útvere inšpekčnej služby previesť na inú funkciu. Podľa súdu ide o prejav diskrečnej právomoci štátu, kedy sa ponecháva príslušnému nadriadenému, v danom prípade ministrovi vnútra SR, možnosť voľnej úvahy, či využije alebo nevyužije predmetné oprávnenie dané mu zákonom, pričom nemusí uviesť konkrétne dôvody využitia tohto oprávnenia, pretože je to iba na jeho vnútornom posúdení a následnom rozhodnutí.

Súd preto námietku žalobcu, že žalovaný neuviedol žiadny dôležitý záujem služby, ako nedôvodnú, nakoľko slovné spojenie „a ak to vyžaduje dôležitý záujem služby“ sa vzťahuje v zmysle cit. ustanovenia § 35 ods. 2 zákona na policajta, ktorý sa považuje za nadriadeného. Žalovaný nebol povinný zdôvodňovať prevedenie žalobcu na inú funkciu dôležitým záujmom služby tak, ako v prípade, ak by išlo o nadriadeného. Súd sa priklonil k rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/113/2007 zo dňa 11.03.2008.

Súd uviedol, že služobný orgán v zmysle § 35 ods. 2 zákona môže, ale nemusí v rozhodnutí o prevedení uviesť dôvody viažuce sa k dotknutému policajtovi a pokiaľ sa rozhodne akokoľvek, je treba z hľadiska zákonnosti jeho postup akceptovať. Pokiaľ však zákon vyžaduje, aby bol v prípade prevedenia nadriadeného naplnený dôležitý záujem služby na takomto rozhodnutí, má súd zato, že tento záujem je potrebné definovať, pomenovať v dôvodoch rozhodnutia, aby nielen dotknutý policajt ale celý Policajný zbor a napokon aj verejnosť, ktorej tento zbor slúži, vedeli, aký služobný záujem viedol nadriadeného (ministra) k prevedeniu policajta.

Podľa krajského súdu vo všeobecnosti by dôležitý záujem štátnej služby mal spočívať v plnení úloh a povinností vyplývajúcich zo zákona (č. 73/1998 Z. z.), ako aj úloh vyplývajúcich z iných všeobecne záväzných predpisov, na zabezpečenie ktorých sa kladie podstatný význam pri plnení činnosti nadriadeného, ako aj z aktuálnej bezpečnostnej situácie v spoločnosti.

Súd taktiež dospel k záveru, že aj námietka žalobcu smerujúca k nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť z dôvodu, že z personálneho rozkazu nie je zrejmé, s kým, kedy a s akým výsledkom bol návrh prerokovaný s odborovým orgánom, nie je dôvodná, nakoľko z výrokovej časti personálneho rozkazu vyplýva, že postup vyžadovaný § 35 ods. 2 zákona bol dodržaný, pričom súd z návrhu na preloženie žalobcu zo dňa 22.07.2011 zistil, že dňa 25.07.2011 bol tento návrh prerokovaný tak, ako to ukladá § 35 ods. 2 zákona a to vo výbore OZP v SR, čo potvrdil predseda OZP v SR svojim podpisom.

K námietke žalobcu týkajúcej sa porušenia § 243 ods. 2 zákona, pretože odvolací orgán nerozhodol o rozklade žalobcu v lehote 60 dní odo dňa jeho podania, súd uviedol, že podľa uvedeného zákonného ustanovenia je odvolací orgán povinný rozhodnúť o odvolaní bezodkladne spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania, a to po predchádzajúcom prerokovaní v poradnej komisii, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa súdu ide o poriadkovú lehotu, ktorej uplynutím nezanikajú ani práva ani povinnosti účastníka konania.

Za nedôvodnú považoval súd aj námietku žalobcu ohľadne nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre absolútny nedostatok odôvodnenia, keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ministra vnútra SR zo dňa 24.10.2011 vyplýva, že tento sa námietkami žalobcu zaoberal, avšak tieto boli vyhodnotené ako právne irelevantné.

Podľa názoru krajského súdu sú žalobou napadnuté rozhodnutia dostatočne odôvodnené tak, ako to vyžaduje zákon a dávajú jasný a zrozumiteľný právny a skutkový základ veci. Žalovaný výstižne poukázal na aplikovateľnú judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať

odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (I. ÚS 141/09, IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ustanovení čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ani z čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny nemožno vyvodit' právo účastníka konania a tomu zodpovedajúcu povinnosť orgánu verejnej moci konajúceho vo veci vykonať všetky dôkazy označené účastníkom konania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov v spojení s princípom legality a zásadou spravodlivého rozhodnutia umožňujú orgánu verejnej moci vykonať iba tie dôkazy, ktoré sú podľa jeho úvah potrebné na objasnenie právne významných skutkových okolností relevantných pre spravodlivé rozhodnutie v danej veci.

Záverom súd uviedol, že nedôvodný je aj poukaz žalobcu na § 193 ods. 2 zákona, podľa ktorého policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/, navrhovať dôkazy a obhajovať sa, nakoľko však v danom prípade žalobca nebol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, ktorým je zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Krajský súd sa nestotožnil ani s názorom žalobcu že by išlo v danom prípade o nútenú - povinnú prácu v súvislosti s jeho prevedením ako policajta zaradeného v útvarе inšpekčnej služby v zmysle § 35 ods. 2 zákona a nezdiala ani jeho názor o porušení Dohovoru Medzinárodnej organizácie práce č. 29 o zákaze nútenej práce a č. 105 na odstránenie nútenej práce, ani čl. 14 Európskeho dohovoru o ľudských právach. V tejto súvislosti súd zdôraznil, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru, S.I.S., Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o právny pomer štátnozamestnanecký. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie, pričom poukázal na rozhodnutie EŠLP (Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok z 08.12.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95, Frydlander proti Francúzsku, rozsudok z 27.06.2000 týkajúci sa sťažnosti č. 30979/96) a judikaturu Ústavného súdu SR, napr. č. k. II. ÚS 403/2011-23.

Záverom krajský súd uviedol, že je verejne známa skutočnosť, že k ustanoveniu § 35 ods. 2 zákona má iný vzťah vládna moc a politická opozícia, ktorej negatívny vzťah sa však v súvislosti so získaním štátnej moci mení na kladný.

Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie ministra vnútra SR ako i prvostupňový personálny rozkaz sú v súlade so zákonom a keďže námietky žalobcu neodôvodňujú ich zrušenie, žalobu bolo potrebné podľa § 250j ods. 1 OSP zamietnuť a o náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom ustanovenej lehote žalobca odvolanie a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutia zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Podľa jeho názoru krajský súd pochybil v tom, že obsah ust. § 35 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. interpretoval síce správne, ale na zistený skutkový stav ju aplikoval nesprávne, nakoľko v dôvodoch napádaného rozhodnutia súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu žalovaného, konkrétne z obsahu personálneho rozkazu vyplýva, že preloženie žalobcu na inú funkciu sa vykonáva v dôležitom záujme služby a dôvod sa podľa § 35 ods. 2 zákona neuvádza. Súd v napádanom rozsudku ďalej uviedol, že z ustanovenia § 35 ods. 2 zákona vyplýva, že minister môže policajta zaradeného v útvarе inšpekčnej služby, ktorým žalobca nesporne bol, previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby aj bez uvedenia dôvodu, pretože ide o prejav diskrečnej právomoci štátu, kedy sa ponecháva ministrovi vnútra SR možnosť voľnej úvahy, či využije alebo nevyužije predmetné oprávnenie dané mu zákonom, pričom nemusí uviesť konkrétne dôvody tohto oprávnenia, pretože je to iba na jeho vnútornom posúdení a následnom rozhodnutí.

Žalobca je toho názoru, že ak personálny rozkaz pojednáva o jeho preložení na inú funkciu v dôležitom

záujme služby (hoci súhlasí s tým, že táto podmienka nie je pri policajtovi inšpekčnej služby obligatórna ako pri nadriadenom policajtovi) v zmysle zásady presvedčivosti či už správneho alebo súdneho rozhodnutia musí byť táto okolnosť spočívajúca v „dôležitom záujme služby“ bez ohľadu na to, či ide o preloženie na inú funkciu policajta inšpekčnej služby alebo nadriadeného policajta právne zdôvodnená a ako dôvod preloženia z rozhodnutia žalovaného preskúmateľná, čo v posudzovanom prípade absentuje, pričom s poukazom na právny názor súdu vyslovený v odôvodnení napádaného rozsudku, je toho názoru, že za ústavne konformný výklad predmetného ustanovenia zákona súd považuje taký výklad, z ktorého plynie pre ministra povinnosť definovať dôležitý záujem služby, ktorý ho viedol k preskúmanému rozhodnutiu.

Žalobca zotrváva na svojom názore, že rozhodnutím ministra vnútra SR Č. p.: SLV-PS-PK-169/2011 zo dňa 24.10.2011 a personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 305 zo dňa 25.07.2011 a konaním predchádzajúcim vydaniu týchto rozhodnutí bol podľa v jeho neprospech porušený nielen zákon č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov, ale aj jeho základné ľudské práva a slobody garantované Ústavou Slovenskej republiky - čl. 18 ods. 1 Ústavy a čl. 36 písm. b/ Ústavy, článkami 4 ods. 2 a 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to v priamej súvislosti s konaním žalovaného, ktorý aplikoval postup podľa § 35 ods. 2 zákona, ktoré ustanovenie je podľa jeho názoru v rozpore nielen s Ústavou Slovenskej republiky ale aj s medzinárodnými zmluvami a dohovormi, ktoré Slovenská republika podpísala a ratifikovala, a ktorými je viazaná (Dohovorom Medzinárodnej organizácie práce č. 29 o zákaze nútej práce a Dohovorom Medzinárodnej organizácie práce č. 105 na odstránenie nútej práce, Európskym dohovorom), z dôvodu, že žalovaný neuviedol žiadny konkrétny dôležitý záujem služby, hoci ho uviesť mal, nakoľko sa naň odvoláva vo svojom rozhodnutí.

Podľa žalobcu ustanoveniu § 35 ods. 2 zákona chýba objektívne a rozumné odôvodnenie prečo sa má inak zaobchádzať s policajtom inšpekčnej služby ako s „ostatnými policajtmi“ a „nadriadenými“, čo považujem za porušenie princípu právnej istoty, keď vo veciach týkajúcich sa nadriadených rozhoduje súd vo vzťahu k „dôležitému záujmu služby“ uvádzanému v personálnom rozkaze inak, ako vo veciach „ostatných policajtov inšpekčnej služby“ preradených na inú funkciu, ktoré sa realizuje tiež v dôležitom záujme služby.

Žalobca zotrváva na názore, že je jeho právom disponovať informáciou a dostať odpoveď na otázku, v čom spočíva, resp. v čom videl minister „dôležitý záujem služby“, ktorý bol podkladom pre jeho preradenie podľa § 35 ods. 2 zákona a pre absenciu definovania konkrétneho dôležitého záujmu služby v personálnom rozkaze je toto rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť ako aj pre absenciu akéhokoľvek dôvodu a názor súdu o nadbytočnosti „dôležitého záujmu služby“ v personálnom rozkaze, pretože nie je nadriadeným policajtom, považuje za nesprávny a v rozpore so skutkovým stavom veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie ministra vnútra SR ako aj napádaný rozsudok krajského súdu sú v uvedenom smere nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ktoré by vymedzovali dôležitý záujem služby na jeho preradení na inú funkciu.

Zároveň si žalobca uplatnil náhradu trov konania.

K odvolaniu žalobcu sa žalovaný vyjadril tak, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, ktorý považuje za vecne správny a zákonný a navrhuje rozsudok potvrdiť.

Podľa žalovaného, Krajský súd v Bratislave rozhodol v súlade s OSP, keď podanú žalobu zamietol. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave bol vydaný v súlade s ustanoveniami OSP po riadnom zistení skutočného stavu veci.

Podľa jeho názoru žalobca v podanom odvolaní voči rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave neuvádza žiadne relevantné nové skutočnosti, iba zastáva názor, že došlo k nesprávnemu posúdeniu a rozhodnutiu vo veci. V tejto súvislosti sa žalovaný pridŕžiava svojho stanoviska č. SLV-PS-S-42/2012 zo dňa 09.03.2012 v písomnom vyjadrení k podanej žalobe.

Podľa žalovaného z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Súd podľa žalovaného nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzeným. Ide

o zásadu index ne eat petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP). Ako už bolo uvedené, úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy (právnny názor, napr. Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 127/07-21, Najvyššieho súdu SR, napr. sp. zn. 6Sžo/84/2007, 6Sžo/98/2008, 1Sžo/33/2008, 2Sžo/5/2009 a 8Sžo/547/2009).

Na základe uvedených skutočností žalovaný považuje napadnutý rozsudok za vydaný v súlade s ustanoveniami OSP, ktorý je v dostatočnom rozsahu odôvodnený, prvostupňový súd sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a z uvedeného dôvodu navrhuje odvolaciemu súdu tento ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.04.2015 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody .

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol aj v tomto svojom rozsudku a na potvrdenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť, že zhodne so záverom správnych orgánov, ako aj so záverom krajského súdu konštatuje, že zákon o štátnej službe ustanovuje v § 243 ods. 2, že odvolací orgán je povinný rozhodnúť o odvolaní bezodkladne, spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania, a to po predchádzajúcom prerokovaní v poradnej komisii, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak nemôže odvolací orgán rozhodnúť o odvolaní do 60 dní odo dňa podania odvolania, je povinný o tom policajta písomne vyrozumieť.

Pokiaľ žalobca namietal nedodržanie 60 dňovej lehoty zo strany odvolacieho orgánu, ktorý mal o rozklade v danej veci odo dňa jeho podania rozhodnúť. Uvedené ustanovenie uvádza, že odvolací orgán je povinný rozhodnúť o odvolaní bezodkladne, spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania, a to po predchádzajúcom prerokovaní v poradnej komisii, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak nemôže odvolací orgán rozhodnúť o odvolaní do 60 dní odo dňa podania odvolania, je povinný o tom policajta písomne vyrozumieť. Je potrebné uviesť, že nakoľko bolo odvolanie doručené odvolaciemu orgánu dňa 25.08.2011 a následne bolo rozhodnuté 24.10.2011, má odvolací súd za to, že lehota na rozhodnutie bola dodržaná, pričom aj v prípade, že by táto lehota nebola dodržaná, nejde o lehotu prekluzívnu, ktorá by, v prípade ak by aj došlo k jej nedodržaniu, nespôsobovala zánik práv a povinností a prípadným prekročením tejto lehoty by nedošlo k porušeniu zákona, ktoré by malo za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa správny orgán navrhnutými dôkazmi zaoberal, keďže sa v napadnutom rozhodnutí uvádza, že bolo vydané po preskúmaní spisového materiálu a zhodnotení dôkazov a okolností prípadu jednotlivo, i ich vzájomných súvislostiach bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Správny bol postup správneho orgánu, ktorý aplikoval zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá umožňuje orgánu verejnej moci vykonať iba tie dôkazy, o ktorých sa domnieva, že by mohli mať podstatný vplyv na objasnenie skutočností podstatných pre vydanie spravodlivého rozhodnutia vo veci samej, a preto z tohto dôvodu žalobcove práva porušené neboli, ak správny orgán vo svojom rozhodnutí o rozklade považoval niektoré dôkazy ako irelevantné bez toho aby to zdôvodnil.

Aj podľa odvolacieho súdu z ust. § 35 ods. 2 zákona o štátnej službe jednoznačne vyplýva, že minister vnútra Slovenskej republiky môže policajta zaradeného na útvare inšpekčnej služby previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby a ak to nie je možné, preložiť na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu aj bez uvedenia dôvodu. Výraz bez uvedenia dôvodu platí súčasne pre policajta zaradeného v útvaru inšpekčnej služby aj pre nadriadeného.

Podľa odvolacieho súdu zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany než je to u zamestnancov v pracovnom pomere, resp. umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie príslušníkov ich ustanovením na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii. Rozhodovanie ministra vnútra Slovenskej republiky, ktorým realizuje svoju diskrečnú právomoc previesť alebo preložiť policajta zaradeného v útvaru inšpekčnej služby v zmysle zákona má povahu správneho úkonu. V danej veci minister vystupuje ako správny orgán, ktorý autoritatívne aplikačne rozhoduje v oblasti právne determinovaných subjektívnych práv subjektov so záväznými právnymi dôsledkami pre tieto subjekty.

Vo všeobecnosti treba uviesť, že služobný orgán v zmysle ustanovenia § 35 ods. 2 zákona o štátnej službe môže, ale aj nemusí v rozhodnutí o prevezení uviesť dôvody viažuce sa k dotknutému policajtovi a pokiaľ sa rozhodne akokoľvek, je potrebné z hľadiska zákonnosti jeho postup podľa súčasnej právnej úpravy akceptovať.

Podľa odvolacieho súdu je nesprávny aj názor žalobcu, že sa minister vnútra SR dopustil svojim rozhodnutím porušenia zákazu nútenej práce, tak ako ho zakotvuje, napr. Dohovor Medzinárodnej organizácie práce č. 29 o zákaze nútenej práce a čl. 14 Európskeho dohovoru o ľudských právach, taktiež samotná Ústava SR v čl. 18 ods. 1., nakoľko právna povaha služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru je charakteristická osobitným postavením zamestnávateľa ako nositeľa verejnej moci, čím je daná značná nerovnosť subjektov v takomto pracovnom vzťahu. Toto nerovné postavenie je potrebné najmä z dôvodu schopnosti štátu disponovať vlastnou mocou a prostriedkami moci zodpovedne a podľa potreby teda regulovať správanie príslušníkov zložiek na to určených. Nejde tu teda o klasický súkromnoprávny pracovný pomer, ale o špecifickú formu štátnozamestnaneckého pomeru, ktorého právna úprava má zvláštnu formu, formu vlastného kódexu, zohľadňujúcu potrebu štátu zasahovať do personálnych otázok v týchto vzťahoch viac ako v ostatných oblastiach, ktoré nesúvisia s priamym výkonom verejnej moci. (Pozri výklad ESLP vo veci Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok z 08.12.1999, týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95, Frydlander proti Francúzsku, rozsudok z 27.06.2000, týkajúci sa sťažnosti č. 30979/96).

Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov

uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.